

Mord — og den elskede Gitte i 9. måned

*Læseglæde, så man
får tårer i øjnene*

Dan Turèll: Mord i september. Kriminalroman. 206 sider. Kr. 128. Borgens Forlag.

TERNINGERNE raslede i raflebægrene på beværtingerne bag Hovedbanegården. Hele livet er et spil. Fra jukeboxene lyder det refræn, der går gennem Turèlls nye krimi om den evindelige triste regn i titlens sørgmodige september.

Det første mord indtræffer allerede på side 12. Vi møder atter freelance detektiv-journalisten på forbryderjagt — ham der går igen i alle seks turèllske rapporter fra underverdenen. Hans nyeste sag har forbindelse med hans første, hvor antikvarboghandleren fra Absalonsgade myrdede den fine bagmand for prostitutions-gangstere i Istedgade, 'Den tynde' kaldet. Nu er hans unge datter blevet kidnappet, hende han avlede med refrænsangerinden Veronica Wool, arrig over at det ikke blev en søn.

Journalisten er mere trist til mode end nogen sinde, men romanen er virkelig oplivende, man får tårer i øjnene til sidst af den rene skære læseglæde.

VOR møgspredende journalist fra (Ekstra) Bladet får ellers den opmuntring, at hans elskede, den fraskilte advokat med eget hjem og eget selvstændigt arbejde, lige før fødslen spørger ham, om han vil gifte sig med hende og give deres barn en hverdag. Haves:

forældre — ønskes: hverdag. Ikke nemt. Med uregelmæssigt udearbejdende mor og far. Men når de to mødes, er der smuk og sanselig kærlighedslyrik på siderne, og fødslen til sidst i romanen — efter de mange bratte, morderiske dødsfald — er skildret med de ømmeste ord.

Lige oven i skildringen af at politidetektiven — journalistens kollega i sporjagten — faktisk henretter en drabsmand! Maigret nøjedes dog med at tage ud og trykke den dødsdømte i hånden og stå bi, når hovedet røg ned i guillotinens kurv. Parret er ikke just blødsødne. De er begge yderst joborienterede, ønsker at levere resultater i ubegrænset funktionstid. Kan lide deres arbejde, beklager at det er nok til at være et fænomen i dag...

JEG LÆSTE denne Turèll i nattetimer indtil kl. fem morgen. Fortærende den, som journalisten på fire heftige jagtdage fortærer skæbner, eksistenser, whiskier. Det følger med anmelderjobbet at gøre notater, sætte krydser og streger i margenen. Næste middag kunne jeg konstatere, at jeg i den sene nat som det sidste havde skrevet: nok hans bedste — vitalt fortalt — ægte 'hårdkogt' — rose i høje toner.